



Festa Major
dies 7 i 8 de juny 2003



**Revista de l'Associació
de Veïns de Montilivi**

Adreça Social: Doctor Ametller, 56 - 17003 GIRONA
Número 19, Juny 2003

Montilivi és un barri que ha crescut aquests darrers anys i es mereixia l'obertura del carrer Emili Grahit, des de la plaça dels Països Catalans fins a la Crehueta. És bonic veure com ja es dibuixa el futur Parc Tecnològic de la Universitat que, mitjançant un nou vial que ja tenim projectat, connectarà aquesta zona de la Crehueta amb el campus universitari.

Enguany, aquesta obra tant esperada ha sigut una realitat i part del trànsit de l'interior de la trama del barri ja es pot derivar per aquesta nova avinguda. Crec que no trigarem gaire a obrir un nou pas a la Punta del Pi, entre Girona per Girona i el carrer de les Serres. El nou Pla General ja ens ho permet i per això ens hem proposat traslladar l'espai per jugar a petanca, a una nova zona al costat del pati de l'antiga Escola Pericot, per donar continuïtat a tot aquest espai verd i ampliar l'ús veïnal i públic que tots volem que tingui. Aprofitarem aquest projecte per construir un nou equipament, que podreu utilitzar com a



centre social, i un local que substituirà l'actual del Club de Petanca.

Aquesta obra que millorarà i completarà la connexió entre la part més històrica del barri i la zona universitària, de la mateixa manera que ja s'ha fet a través dels nous carrers de Font de l'Abella amb l'obertura de la Plaça de la Ciutat de Figueres, també permetrà tenir uns locals renovats i més dignes que es podran utilitzar amb més comoditat.

Estic convençuda que totes aquestes millores ajudaran a reforçar la vida del barri, la vida ciutadana. Us encoratjo a continuar treballant pel barri i per la Festa Major, que sempre organitzeu amb tota il·lusió.

Us agraeixo el vostre treball generós i us desitjo una animada i bona Festa Major.

Anna Pagans i Gruartmoner
Alcaldeessa de Girona



Quan transitem per l'Avinguda Pericot o la de Montilivi difícilment podem imaginar l'aspecte que presentava aquella barriada uns anys enrere, no pas

masses. Els qui havíem viscut aquella realitat i hem estat testimonis de la radical transformació, ho recordem com una cosa llunyana, com un somni de joventut. Els qui no ho hem vist sempre així els pot costar creure que aquest sector que ara té un caràcter eminentment urbà, fa només mig segle el tingués completament rural. Si una persona que hagués conegut bé aquest indret, no pas més de cinquanta anys enrere, se n'hagués absentat i ara hi retornés no seria capaç d'identificar els llocs on havia viscut o per on havia caminat.

Venint del Carrer del Carme o del de la Rutlla, passada la via del tren de Sant Feliu de Guixols i deixant enrera l'idil·lic paratge de la Font del Rei, s'obria un rústec caminet que s'anava enfilant, paral·lel a una riera, la riera Gomal, que era un torrent que portava a l'Onyar les aigües que baixaven dels boscos de Palau Sacosta.

A banda i banda del camí s'estenien les terres de conreu que començaven a veure's envaïdes per alguna escadussera edificació. En la muntanya de Montilivi s'hi mantenien en activitat algunes petites masies els habitants de les quals portaven una vida austera i sacrificada i menaven unes terres ben poc generoses en el seu fruitar. Hi havia considerables extensions de terreny aspre i pedregós, impossible d'aprofitar per a plantacions i que només donava ginesteres i mates espinoses.

Els arbres hi eren escassos i es trobaven ben poques zones ombrejades fins que s'arribava a la font de l'Abella o als frondosos boscos de Palau. A l'hivern era un bon paratge per pendre el sol, en una època en que s'havia d'aprofitar les hores centrals del dia per trobar a l'exterior un clima més confortable que el que oferien la major part del habitatges, calefats amb un humil i trist brasero.

L'estiu només es podia transitar per aquells verals a les primeres hores del matí o al captaid. Al migdia els raigs del sol ardent hi queïen com una pluja de foc.

Quan l'automòbil encara no s'havia popularitzat i la gent per esbargir-se sortia de la ciutat per fer més o menys llargues caminades pels afores, el camí de Montilivi oferia la possibilitat de practicar una excursió tot arribant-se fins a Palau Sacosta o sobrepasant la muntanyeta, baixar fins a la Crehueta on es prenia el tren de Sant Feliu per fer més descansat el retorn.

A mitjans segle XX, les coses començaren a canviar aviat ho feren amb una increïble rapidesa. Es construï el temple parroquial de Sant Josep i gairebé pel mateix temps el monestir de les religioses carmelites. Poc a poc el caminet s'anava eixamplant i anà prenent la forma de carrer, per convertir-se més tard en una avinguda. Es construïren noves edificacions, primerament torretes unifamiliars, progressivament blocs de pisos. Quan es bonà oficialment el nom d'Avinguda a aquell primitiu caminet, encara semblava una pretensió sense fonament. Però aviat les coses es pogueren veure d'entendre d'altra manera. Anys a venir es traçà un altre gran vial amb tanta o més projecció de futur i se li donà el nom de l'il·lustre arqueòleg i gran gironí, el Dr. Lluís Pericot. L'empenta urbanitzadora continuà imparablement fins arribar a configurar dues gran



avingudes que centralitzen un entramat de nous carrers. Amb modernes edificacions que acullen una població cada vegada més nombrosa.

Dues avingudes que porten a una amplíssima zona universitària i a un gran estadi esportiu, i a modernes barriades residencials.

El que fa relativament poc temps era encara un descampat s'ha convertit en una de les barriades més poblades i més elegants i distingides de la ciutat

Lluís Jerez va venir a viure a Montilivi de molt jovenet, a l'any 70. Ell, juntament amb altres persones del barri van començar a preparar el que després es constituiria com a Associació de Veïns de Montilivi, que el desembre passat va celebrar 25 anys. Una entitat que, amb Jerez al capdavant, va tenir molt de pes sobretot en la primera nitat de la dècada dels 80 quan va ser una de les fundadores de la Federació d'AAVV a nivell de Catalunya.

Què recorda dels inicis del l'Associació de Veïns de Montilivi?

Quan es va començar a muntar jo hi era però no en el moment de la seva constitució, el desembre de 1.977, perquè estava fent la mili. No vaig poder tornar fins el maig de l'any següent i va ser llavors quan m'hi vaig incorporar.

Quines fites volien aconseguir?

La meta més immediata era arreglar els carrers, que estaven sense asfaltar. Tot eren camps. Llavors la gent vivia majoritàriament a Girona per Girona, a la Punta del Pi, la fàbrica Grober i el quarter de la Guàrdia Civil i tot aquesta zona estava bastant malament.

Quina era la seva tasca en els primer anys?

Jo era l'encarregat d'informació. Vam crear el segell del barri i també el primer butlletí, on informàvem de les coses que passàvem al nostre entorn, com els veïns podien fer-se socis... El fèiem amb una màquina d'escriure i després tiràvem fotocòpies. Un temps més endavant, vam començar a treballar amb offset i ens ho pagàvem tot a base de publicitat.

Es treballava en coordinació amb altres AAVV?

Encara no. Això no va arribar fins els anys 80. Però si que ens fixàvem en qui portaven a la festa per no repetir-nos.

Com es reunien?

Vam començar quedant cada quinze dies a un local petit de la Dolors Giral.

Perquè abans la gent s'implicava més que ara en aquest tipus d'entitats?

Bàsicament perquè érem menys. Quan les coses són més petites, els problemes toquen més a la vora de tots. Quan creix és més difícil. Llavors hi havia més unió que ara.

Han canviat els objectius de l'AAVV?

Sí, per força. Ara la gent viu millor, no té tants problemes com abans, per això l'AAVV ha pres una línia més lúdica. Es fan activitats de teatre, balls,... Tot i això, encara manté una part del seu esperit inicial perquè els nous veïns, si tene problemes, prefereixen traslladar-los a l'Ajuntament a través de l'AAVV perquè té més força.

Què ha ocasionat aquests canvis?

Ara la gent pot arribar més als ajuntaments. Surten a la televisió i hi pots parlar per telèfon, es coneixen tots els racons de la ciutat. En definitiva, son més accessibles.

Doncs quina finalitat té una AAVV actualment?

Per mi cap. Crec que ha quedat desfasada. Com a entitat només té força quan hi ha un problema molt gran al barri però aquí no n'hi ha.

L'AAVV de Montilivi va tenir un pes més important en els seus inicis?

I tant!. A principis dels 80, vam muntar una federació d'associacions a nivell de Girona ciutat i, per la tasca que jo desenvolupava, me'n vaig encarregar. Després em va tocar ser un dels representants per unir totes les entitats de la comarca. Finalment, l'AAVV de Montilivi va ser una de les fundadores d'un



moviment similar però a nivell de Catalunya. Vam organitzar, juntament amb altres associacions, la primera trobada que es va celebrar a Manresa. Aquesta va ser la més nombrosa de totes les que van seguir. Va ser un èxit i va servir a la nostra associació a l'hora de demanar ajuts econòmics a la Generalitat.

Com és que va plagar?

Amb els anys van naixent els fills i et dediques més a casa. A més, hi ha gent que cada cop pren més protagonisme i amb qui no acabes d'estar d'acord. Tampoc m'agradava que els polítics s'hi comencessin a posar i ara tampoc tinc temps perquè faig moltes coses.

M'explica alguna anècdota?

Recordo que quan organitzàvem festes quedàvem morts. Ajudàvem a muntar, servíem taules, fèiem el menjar. En una ocasió vam arribar a servir 600 sopars en una mateixa nit!

Benvolguts veïns de Montilivi: Els qui llegirue aquest escrit segurament que força vegades, en passar per davant del convent, us heu fet aquestes preguntes: Qui són aquestes monges? D'on han vingut? Que hi fant dins del convent?... doncs bé, ni que sigui molt breument intentarem de respondre als vostres interrogants

Qui són? - Les monges Carmelites del convent de Montilivi son part de l'Ordre de la Benaurada Verge Maria del Mont Carmel, que tingué el seu origen al segle XII quan un grup d'ermitans s'establiren a la muntanya del Carmel, a Palestina, on alçaren una petita capella- que avui és un santuari- dedicat a la Mare de Déu soto l'advocació del mateix nom de la muntanya.

Posteriorment, ja escampats per Europa com a frares, incloses més tard també les monges, fou Santa Teresa al segle XVI, concretament el 1.562, a Àvila, qui enprengué un nou model de vida religiosa dins de l'Ordre, amb la branca de monges i frares anomenats "descalços" (nom que encara perdura) no tant per haver substituït el calçat tradicional per sandàlies o esperdenyes, sinó per tot un estil de vida més pobre i auster.

D'aquesta nova branca del Carmel femení, actualment n'hi ha 920 convents escampats per tot el món, 15 dels quals a Catalunya.

D'on hem vingut? - La iniciativa de la nostra fundació fou el Dr. Josep Catanyà i Inglés, canonge que fou de la catedral de Tarragona qui, al ésser designat Bisbe de Girona, l'any 1.934, en anar a acomiadar-se de les Carmelites d'aquella

reunides en un piset i amb gran carència de tot, continiaven pensant en la somniada fundació a Girona.

Passaren una colla d'anys però, un cop refeta aquella comunitat, providencialment fou possible realitzar el desig del Dr. Cartanyà qui, inclús en plena guerra, trobant-se fora de Catalunya amb algunes de les monges de Tarragona també exiliades, renovà el seu propòsit de tenir un convent de Carmelites a la seva diòcesi.

Fou el mateix Bisbe i els familiars d'una monja els qui tingueren cura de que es pogués fer el convent, i s'escollí l'indret de Montilivi per a construir l'edifici. Aleshores no es podia trobar un lloc més ideal.

En arribar les monges - era el 24 de maig del 1.956 - es trobaren situades enmig de camps de blat i d'userda, amb uns matolls on a trenc d'alba hi cantaven els ocells i les cigales al migdia a ple sol; a les tardes passaven els remats de xais a pasturar fent sonar el dringar de les esquelles, i c' capvespre se sentia el simpàtic roc roc de les granotes i els crits estridents dels grills... tot un idil·li

El convent, tot i que estava en condicions de ser habitat, no



estava però del tot acabat i per això hi havia una invasió d'operaris: paletes, fusters, electricistes, pintors, un equip de neteja... i les portes obertes de bat a bat tot el dia, doncs entraven i sortien continuament.

I encara cal afegir-hi l'aglomeració de visitants, ja que durant els primers dies tothom podia entrar a veure les dependències, cosa que resultava per a molts una novetat, de tal manera, que hi havia qui venia matí i tarda cada dia i com que conexien millor que nosaltres les tresqueres de la casa, feien de guia als qui veniem per primera vegada. I podríem recordar algunes escenes que ens resultaven ben divertides, doncs no faltaven els qui venien a la recerca de veure coses "rars" que tal vegada havien sentit contar dels convents, (coses que ni hi son, ni hi han sigut mai, tot i que la clausura d'aquells temps fos més estricta) i comprovaven el diguem-ne "desengany" que tenien quan exclamaven: "Oh, doncs si tot és molt normal".

I el dimenge dia 27 del mateix mes i any tingué lloc la solemne inauguració. En processó, des de la parròquia de Sant Josep, el Sr. Bisbe traslladà el Santíssim fins al convent ben acompanyat de preveres, frares, religiosos/es

ciutat, els va dir: "espero que vingueu a fundar un Carmel a Girona". Seguiren els anys difícils i dolorosos de la guerra i la postguerra que certament no eren temps per a pensar en noves fundacions, però les monges sempre mantingueren la il·lusió i tot i tenir el seu convent cremat i arrasat, vivint

de Sant Josep , el Sr. Bisbe traslladà el Santíssim fins el convent ben acompanyat de preveres i frares, religiosos/es dels convents de la ciutat, les monges carmelites i moltíssima gent tant de Girona com de Palafrugell a més de Barcelona, Badalona i Tarragona que varen organitzar autocars per assistir a la cerimònia. Després de la reserva del Santíssim a la capella provisional (doncs l'església no s'inaugurà fins dos anys més tard) es llegí el decret de fundació del nou convent, i un cop acabada la cerimònia, a poc a poc anà sortint la immensa multitud de gent, tancant finalment les portes i quedant-nos en l'ambient de silenci que és el propi d'una vida dedicada a la pregària.

El temps avançà i ja veiem com ha canviat el nostre entorn: construccions i més construccions que han fet del barri de Montilivi un dels més moderns i poblats de la ciutat. De fet, Santa Teresa no va pas escollir cap lloc per les seves fundacions, sinó que les que va fer ella personalment (17) foren dins de les ciutats o pobles. El que sí és essencial dintre el monestir és un ambient de silenci i pau que afavoreixi la pregària i el treball.

Les millores que s'han fet, però han suposat més d'un sacrifici per a la comunitat. Anys enrera fou necessari suprimir la part del jardí que teniem de cap a cap de la façana del convent per tal d'eixamplar l'avinguda i fer les voreres. I darrerament ens han escapat bona part de l'hort a conseqüència de la nova planificació. Us direm (i algú dels qui hi viuen ho pot recordar) que quan es construí la Urbanització Grober en tinguérem un goig de que s'anés formant el veïnat i de bon grat permetérem que poguessim empalmar els desguassos de les cases amb les nostres clovagueres fins que força anys després se n'han fet de noves.

També un cop acabats els habitatges, abans de estrenar-los, volgueren beneir-los i els facilitàrem tot el que necessitaven: tovalles d'altar, canelobres i ciris, rams de flors...

I és que sempre ens hem sentit part del veïnat, disposades a col·laborar en el que sigui al nostre abast i també agraïm molt sincerament les mostres d'afecte que hem rebut ben sovint dels veïns que ens envolten. Doncs a mesura que han passat els anys, la nostra relació amb ells s'ha fet més pròxima i familiar; els hem conegut més i ells ens han conegut més a nosaltres, compartint els esdeveniments de les famílies: casaments, defuncions... tot a través de la pregària i també del tracte directe amb els qui s'apropen a nosaltres ja que la nostra vida de Carmelites vol ésser expressió d'una Església viva, donant testimoni cristià de fé, d'esperança i d'amor. Per i això som.

Que hi fem dins del convent? Les set monges que formem la família, com a comunitat de vida contemplativa tenim per principal missió la pregària, no tant per a nosaltres sinó fent-nos nostres (com diu el Concili Vaticà II) els goigs, les esperances, les tristesses i amgoixes dels homes del nostre temps, i per això dediquem força estones al llarg del dia des de les 6,30 del matí fins a les 10 del vespre a la pregària de lloança a Déu i de petició per tantes i tantes necessitats que

conformen la trama de la vida actual.

Acollim les persones que desitgen participar en la pregada de les Laudes o Vespres o en la Missa, tant dels diumenges com la de cada dia i tenim obertes les portes de l'església tot el dia per tal de que, qui ho necessiti pugui trobar un lloc de silenci per a resar o simplement relaxar-se interiorment. Però, com que som persones de carn i ossos, també necessitem treballar per a guanyar-nos el pa de cada dia amb la suor del nostre front i per això en la nostra jornada hi entra, a més del conreu de l'hort (i aquí la suor no es figurada) altres treballs remunerats. Actualment, a més d'alguna tasca de planxa, fem acabats per una empresa. I també en això participem dels problemes dels nostres contemporanis, doncs forces vegades ens hem quedat sense feina i hem hagut de cercar-ne una altra, ja sigui per tractar-se de tasques esporàdiques, com per haver tancat les fàbriques. Però cal dir que la providència del Senyor no ens ho fallat mai i per això, podem viure sense cap mena de luxe, però d'una manera digna.

Ja podeu veure, doncs que la nostra vida és ben normal i per això tampoc hi falten els seus espais de relax, de comunicació fraterna, en un ambient familiar i joios.

I una notícia que si més no agradarà de conèixer, es que la barriada té una patrona: fa cosa d'un any, després de la tallada de l'hort, que s'emportà una petita ermita que hi teniem adossada a la paret del darrera, ens en construïrem una altra més pròxima a l'edifici on hi posàrem una bonica imatge de la verge feta expressament per a nosaltres. A l'hora de donar-li un títol o advocació, la comunitat acordà d'anomenar-la **Santa Maria de Montilivi**.



Per acabar, demanem al bon Déu per tots els nostres veïns de Montilivi siguin o no coneguts, el millor que els podem desitjar: Salut, Treball i Pau i que tinguin el goig de poder celebrar molts més aniversaris. Ben afectuosament us saludem

Les Carmelites Descalces de Montilivi.

DISSABTE 7 DE JUNY

HORA	ACTIVITAT O ESPECTACLE
A les 10 del matí	Simultànies d'escacs al Centre Cívic de Palau Inscripcions: Abans del dia 6 de juny al Centre Cívic Pla de Palau. (C. Migdia).
De 2/4 de 12 a 13 h.	Concurs de dibuix. Tema "L'aigua a la natura". Participants: Nens i nenes de 3 a 14 anys. Premis: Per als tres nillors classificats de cada grup.
A les 17 h.	Gran Festa Infantil amb l'actuació de: País de Cotó amb l'espectacle: "Una Mica de cotó"
A les 18,30 h.	Lliurament de premis del concurs de dibuix
A les 18,45 h.	Xocolatada per als nens participants Per gentilesa de STOP-SELF .
A les 20 h.	Al Casal Gent Gran Onyar: IV MOSTRA ARTÍSTICA Persones del nostre barri i el grup de veïns que aprenen guitarra al Casal ens oferiran una mostra de la seva destresa. El contingut de la mostra preveu: Cant líric, Música Instrumental, Guitarra....
A les 23 h.	Ball Popular amb l'Orquestra: BOOGIE - WOOGIE
EL CONCURS DE DIBUIX, LA FESTA INFANTIL I EL BALL TINDRAN LLOC A LA PLAÇA CAMPS I ARBOIX	

DIUMENGE 8 DE JUNY

HORA	ACTIVITAT O ESPECTACLE
De 8 a 11,30 h.	XX MARXA DE MONTILIVI, 12 KM. II CAMINADA POPULAR FESTES DEL BARRI, 6 KM.
A les 10,30 h. A les 11,30 h.	Esmorzar i lliurament de copes de la Marxa Esmorzar i lliurament d'un record als caminants
A les 22 h.	Ball Popular amb l'orquestra METROPOL
EL BALL TINDRÀ LLOC A LA PLAÇA CAMPS I ARBOIX	

Sopar dels Grups de Balls de Saló

aniversari
25

Un any més l'Associació de Veïns de Montilivi ha organitzat, cada divendres de 20 a 23 h. del vespre cursets trimestrals de Balls de Saló

Aquests cursets compten amb una bona acceptació i estan especialment conduïts per una excel·lent professora que compta amb molts recursos didàctics i artístics per motivar els seus alumnes en l'aprenentatge dels diferents tipus de ball.

A Montilivi ballem sense programes de carrer. Ho fem per passar-ho bé, deixar enrera les cabòries setmanals i començar amb bon peu el cap de setmana.

I no només ballem i fem amics, sinó que també ens permetem els nostre petits luxes. El passat 30 de març, en acabar el curset del primer trimestre, vam organitzar un magnífic sopar ball del que oferim aquesta fotografia com un feliç testimoni.

El curset ensenya tot tipus de ball, tenint en compte que si una parella s'anima en el món dels balls de saló de competició pugui tenir la tècnica correcta.



Passeu algun divendres a ballar amb tots nosaltres, és una bona manera de conèixer i relacionar-se amb la gent del barri.

Tots hi esteu convidats, us divertireu.

Les obres del nou Centre d'Atenció Primària Montilivi, que ha de substituir el Centre d'Atenció Primària Maluquer Salvador, van ser adjudicades per 1.622.979,75 euros i es preveu que un cop equipat aquest mes de maig,



entri en funcionament a començaments del segon semestre de 2003.

El nou CAP té una superfície construïda de 1.349 m² amb diferents àrees: l'àrea assistencial

comptarà amb 6 consultes de metge i 6 d'infermeria de medicina general, 2 consultes de metge i 2 d'infermeria de pediatria, 1 sala de consulta i 1 sala de treball d'odontologia, 5 sales de consulta polivalents (per a llevadores, assistent social, etc.) i la zona d'atenció continuada i d'extraccions d'anàlisis, amb una sala de tractament, 4 boxs polivalents, etc., àrea d'educació sanitària, amb una aula d'educació sanitària i altres espais de suport, l'àrea administrativa, amb despatxos per al coordinador i l'adjunt d'infermeria, 1 sala de treball administratiu, 1 sala de reunions i biblioteca, l'àrea de personal sanitari i les sales d'espera, el vestíbul, recepció, arxius, magatzems, etc.

L'actual CAP Maluquer Salvador continuarà prestant serveis sanitaris de suport a l'atenció primària de salut i està previst que sigui des d'aquest

centre que es facin programes com el de salut laboral o el d'atenció domiciliària per a pacients que requereixen un especial suport com per exemple, els malalts terminals.

Això doncs, en pocs anys la ciutat de Girona ha renovat totalment els centres sanitaris d'atenció primària. El CAP Santa Clara va ser el primer, seguit del CAP Doctor J. Vilaplana de Tàlala, el CAP Can Gibert, el CAP Vila-roja, el CAP Montilivi i el consultori de Pont Major.

La renovació de l'equipament, tot i ser important, ho és menys que la qualitat i la dedicació del professionals sanitaris, tot i que treballar en un centre en condicions facilita i dignifica la tasca professional i és en definitiva per a ells i sobretot per a la població que el Departament de Sanitat i Seguretat Social de la Generalitat de Catalunya hi dedica una quantitat significativa de recursos.

Acta de l'Assamblea General Ordinària de l'Associació de Veïns de Montilivi. Girona 7 d'abril de 2003.

Després de saludar als veïns presents i d'agraïr la presència de la regidora de barri Sra. Pia Bosch, es va donar per constituïda l'Assamblea en segona convocatòria.

Acte seguit parla la Sra. Pia Bosch, qui saluda als assistents i manifesta el seu interès en assistir a les reunions generals de veïns sempre que es cregui necessari i d'atendre les seves peticions sempre que sigui possible i la normativa no les contraindiqui.

La Sra. Pia Bosch va iniciar el tractament dels diferents temes fent esment a la poda d'arbres, que ja s'havia fet, i que en alguns arbres no s'hi havia actuat per decisió dels tècnics municipals. Els veïns van insistir en que seria bo que es possessin, i per tant la regidora va dir que ja es feria.

Respecte a l'asfalt del carrer de la Punta del Pi, va comentar que es renovaria l'asfalt aquest any igualment com el carrer de les Serres i el de Francesc Romaguera.

L'estacionament en doble filera de l'avinguda Montilivi, Carrer Tuset i Santa Maria i del Carrer Pericot serà controlat per la policia municipal. Per controlar la velocitat en aquests carrers ja s'estan portant a terme controls rutinaris. Pel que fa referència a les bandes per alentir la velocitat dels vehicles s'han desestimats per queixes dels veïns degut al soroll que s'en deriva.

La runa que s'aboca a l'antic camp de futbol del carrer Romanyà, que ja es neteja periòdicament malgrat no ser de propietat municipal, ja s'ha retirat. Així i tot l'Ajuntament demana la col·laboració dels veïns per tal de descobrir als infractors.

El pati intern del carrer Dr. Bolós, es netejat pel personal municipal, malgrat sigui de propietat privada.

La Sra. Bosch es va fer resò de la proposta d'alguns veïns d'arreglar una part de l'interior de la finca del carrer Dr. Bolós. També va comentar que es traurà sorra de la Plaça Camps i Arboix, i que es portarà a terme la poda dels arbres de la mateixa plaça.

El contenidor del carrer Botet i Sisó es canviarà de lloc, tal com es va demanar.

La regidora ens va comentar que es revisaràn els circuits dels diversos autobusos urbans per tal d'apropar la gent als equipaments públics, en comptes de fer la recollida en la pròpia porta.

A la plaça Ciutat de Figueres es controlarà l'estacionament de camions, que hi és prohibit, i es colocaran les senyals que manquen. Pel que respecta a la segona cistella de bàsquet s'està estudiant el tema. També es comunica que l'aro que hi ha està trencat.

Es netejarà la vorera del carrer de la Universitat, i també s'hi ubicaran papereres i es canviaran de lloc els contenidors i es col·locaran les senyals que hi manquen.

La zona de la Plaça Maria Aurelia Campmany, va comentar la regidora que des de l'Ajuntament no es rega ja que es considera que la vegetació és la adequada pel clima mediterrani, i per tant no cal fer-ho. Relacional amb el tema de l'aigua va explicar que es modificaran les pendent per evitar que l'aigua envaixi les cases i així derivar-la cap el carrer Puigscalm.

Pia Bosch va explicar també que per tal de plantar arbres i altre vegetació en els jardins públics municipals cal una autorització de l'Ajuntament.

Convertir els carrers Tossa d'Alp i el Salvador Ferrer i Maura en carrers

d'un sol sentit va ser una altra de les reivindicacions dels veïns que la regidora va respondre positivament. Alguns veïns propietaris d'establiments comercials en el carrer Emili Grahit van exposar els problemes que es troben quan algun camió va a descarregar en els seus establiments i si seria possible fer una zona de càrrega i descàrrega, cosa que la regidora va denegar perquè per allà hi passa el carril bici. Pia Bosch els va oferir la possibilitat de trucar a viabilitat i sol·licitar un permís per via telefònica per evitar les denúncies municipals. Aquesta proposta es podria provar durant un mes i si no funcionés la regidora recomana tornar-ne a parlar. També va anunciar que properament es reformarà la vorera del carrer Lluís Santaló. Dues veïns del carrer Sant Grau i del carrer Castellans van explicar la situació de deteriorament en què es troba una de les finques colindants als seus habitatges i van demanar si l'Ajuntament podria solventar aquest assumpte; Pia Bosch va anunciar que ja s'ho mirarien i si fos necessari hi farien alguna actuació. Seguidament la regidora va explicar el nou projecte que tenen per tal de construir un nou equipament del qual en podran fer us els veïns, l'Associació, els socis de la petanca i tothom que ho requereixi, prop de l'antiga escola Pericot, afegint que és previst que si facin 12 pistes de petanca, i una nova zona d'oci. L'esmentat edifici el manteniment i la neteja del qual correrà a càrrec de l'Ajuntament, gaudirà d'una sala de reunions, serveis...

En el torn de precís i preguntes una senyora del carrer Joan Baptista, Tarroella i Bastons es va queixar del deteriorament en què es troba el seu carrer i va al·legar que gràcies a la seva col·laboració l'espai es

mantenia un xic curiós.

Així mateix, un veí també va suggerir que es canviés de lloc la caseta de petards, ja que en la seva ubicació actual representa un perill per la zona.

La regidora li va contestar que ja feria les consultes necessàries i si no hi havia cap problema es traslladaria davant de les instal·lacions del camp de futbol del Girona.

Després de la participació dels veïns

i socis presents el Sr. Ternero agaireix la visita de la regidora. La Junta continua la reunió amb els següents punts del dia:

- Es va presentar l'estat de comptes i el pressupost econòmic de l'Associació de Veïns, que es va aprobar per l'assemblea i llavors es va fer un recorregut per les diferents activitats que organitza el col·lectiu veïnal.

Es va demanar a la gent col·laboració i es va oferir als assistents

la possibilitat de millorar la nostra oferta pel que respecta a les activitats i actes que es preparen i es fan al llarg de l'any. Es va anunciar que el proper mes d'octubre es faria un sopar ball per tal de celebrar el 25è aniversari.

I sense res a tractar es va eixecar la sessió a les vint-i-dos hores i vint minuts de la nit.

Girona, 7 d'abril de 2003

aniversari
25

LA REGIDORA DE BARRI

L'associació de Veïns de Montilivi compleix enguany vint-i-cinc anys de vida. Aquesta és una bona notícia no només per l'Associació, sinó també pel barri i la ciutat. Vint-i-cinc anys són molts anys treballant al servei de la ciutadania, del veïns de Montilivi.

En aquests anys la ciutat ha canviat molt i el barri de Montilivi s'ha transformat radicalment. El creixement de la ciutat al sud ha donat una nova posició a aquest sector. El barri ha guanyat centralitat d'una forma especialment accelerada en la darrera dècada. L'urbanisme ha canviat radicalment les tipologies d'habitatge s'han diversificat i també ha canviat la població. En primer lloc ha crescut molt en nombre i s'ha rejuenit. Ha canviat, també, la procedència i la tipologia de les famílies.

L'Associació ha anat treballant, assumint tots aquests canvis i treballant sempre en una línia, reivindicativa, per una banda, i dinamitzadora de la vida social del barri per l'altra. Els canvis que esmentava segur que han influït i ho han de continuar fent d'aquí en endavant en l'evolució de l'associació. Es renoven les persones i les formes de fer, és imprescindible que així sigui, però el que ha de continuar, sense cap mena de dubte, és la voluntat de servei al comú: aquesta és la raó d'esser de les entitats. Si les associacions són capaces d'evolucionar, la tan sovint esmentada "crisi de

l'associacionisme" no les ha d'afectar en negatiu.

Estem treballant, ara, conjuntament, en el projecte d'una nova seu per l'associació més moderna i funcional que faciliti un ús més freqüent i col·lectiu d'aquest espai que ha d'esser de tots i per tots. Aquest pot ésser un nou revulsiu per impulsar l'associacionisme al barri.

L'Ajuntament no pot fer altra cosa que estar agraït a la tasca de les associacions de veïns i no pot més que felicitar als i les que en formen part per la tasca que porten a terme. Les aportacions que aquestes associacions fan de caràcter constructiu són de gran interès per tots, no només pels seus associats i associades. A més cal valorar especialment l'esforç continu que es porta a terme per canalitzar les reivindicacions dels ciutadans i ciutadanes procurant donar-les el màxim sentit col·lectiu, social, fugint de l'interès individual i donant a la queixa aquest necessari valor constructiu que abans esmentava

Enhorabona, doncs, a l'associació i al barri per aquests vint-i-cinquè aniversari i que sigui per molts anys.

Pia Bosch i Codolà
Regidora del barri de Montilivi.

Els alumnes de sisè d'Educació Primària del CEIP Pla de Girona, participen en la redacció de la Revista del Barri de Montilivi amb aquesta breu però intensa redacció.

Fa dies que estic pendent de la previsió del temps, en Toni Nadal, anuncia que farà sol al Pirineus.

Ja fa dies que ho tinc tot a punt dins la maleta, anava molt carregada, perquè portava: el mono d'esquiar, el necesser (una pinta, el champú, el respall de dents amb la pasta, crema solar i cacau), i un conjunt per la discoteca de l'últim dia (per cert, molt maco!)....

Tants nervis han valgut la pena; ha arribat el gran dia. A dos quarts de vuit del matí ens trobem a l'escola, ens acomiadem dels pares i pugem a l'autobús. Sortim de Girona en direcció a Vallter.

Al cap d'una hora i tres quarts arribem al nostre destí: Vallter 2000.

Baixem de l'autobús. Fa molta fred. Ens dirigim cap al lloguer d'esquí. Quan tothom ja té els esquís, fem el grup de nivell.



Al cap de dos hores de curset, tenim una hora lliure. Anem a dinar: pizza, embotit, patates (de bossa), hamburguesa amb patates fregides i dos postres, flam.

L'últim dia al vespre anem a la discoteca: JB. Després de ballar i "lligar" a les dos de la matinada tornem a l'hotel.

L'endemà tornem cap a casa nostre, molt contents.

Alumnes de 6è del CEIP Pla de Girona.

Apreciats conveïns

Aquest any estem d'enhorabona: la parròquia de Sant Josep commemora els seus primers cinquanta anys i l'Associació de Veïns de Montilivi celebra els seus vint-i-cinc anys de funcionament. Segons com, cinquanta o vint-i-cinc poden semblar pocs o molts. Però si és cert que han significat una gran transformació per el barri. De ser una zona als ofores de Girona i, relativament poc poblada, ha passat a ser una zona d'un creixement vertiginós.

Celebrar aniversaris serveix per a parar-nos i reflexionar sobre la nostra pròpia història. Nosaltres des de la parròquia, ho fem realitzant actes diversos que ens ajuden a resseguir els moments més importants i significatius. Començant pel seu naixement i recordant totes aquelles persones que, al voltant d'aquest naixement, vam col·laborar amb il·lusió, amb generositat, amb desprendiment, setint-se mol seva aquesta nova realitat del barri. Aquesta reflexió davant d'un aniversari ens fa prendre

consciència de la importància del compromís. Sense aquesta actitud clau moltes de les realitzacions dutes a terme hauria estat, senzillament, impossible.

Una parròquia, com una associació, tira endavant els seus objectius i aconsegueix fites i fa servei perquè les persones s'involucren i es comprometen. Sense això no caminaríem ni aconseguiríem millores a la nostra societat

Però, també la celebració d'un aniversari ens ha de fer mirar endavant, totes aquelles coses que encara calen aconseguir, les coses a millorar.. I, també, sobretot ara que les nostres vides circulen a un ritme frenètic i, amb prou feines, intercanviem alguna salutació esporàdica

En fi, només dir-vos que nosaltres com a parròquia també som part del barri i que teniu les portes d'aquesta casa obertes de bat a bat per acollir-vos i per atendre-us.

FELIÇ ANIVERSARI !!!

Parròquia de Sant Josep.